

BORDÁS SÁNDOR

Gecsemáné ma

„A meleg éjszakában
Önző és makacs
Szavak”
(Kelemen Zoltán: Valami)

*Mindenki alszik valami
mégis felzaklat rettentő
folyton együtt sajogni a csenddel.*

*A földön szétszórt rongybabák
álmuk gyűrött és zsibbadó
akár tagjaik – sehol egy ember.*

*Szavak lógnak mint szentképek
fönn a levegőben és le-
hullik egy ha közeleg a reggel.*

*Míg a döntés megszületik
testem vérben verejtékben
ázik alattam törtüveg-tenger.*

Most már fűzném...

„Az emléke iránti hűség
ami már alig sejlik
kilopja szemérmetlenül
cipőnkéből a pertlit”
(Sziveri János)

*Kopott sarkú gyerekcipőm
kabalaként díszeleg
nem vezeti jobb játéokra
véresre tört léptemet.*

*Huszonkettes kinőtt emlék
– rég megunt csizmás telek –
most már fűzném; összekötném
ugyanennyi évemet.*

*Papírsárkány szállva egyre
napsugárral bódított
s elszakadván éreztem csak
a szüntelen lábszagot.*

*Most mint úszómester ősszel
ha szabadságot kapott
visszavárom a halkléptű
strandpapucsos tegnapot.*

Lehet-e?

*„Hunyorítás, rátartás, még jobban hunyorítás
– elmászott. Rátartás, hunyorítás,
lejjebb, kicsit! Még lejjebb, kicsit...”
(Petri György: Töprengéseimből)*

*acélkék verset írni
kitekintve a havasokra
jégvirágot lehelni írólapra,
vagy vérrel bordó bársonnyá itatni
a virradat behavazott palástját
akárha szűz papírt
lehet-e?
szitokkal válaszolni
a kikerült szűrős tekintetre,
ha rongyos tizenéves apróért int le,
és csillogó fémpénzt veretni
a hűlő utálat kohósalakjából
egyetlen tollvonással
lehet-e?
tört grafithegygel
a lejárt gramofon-barázdát
tovább rajzolni?*